

2023/2

r1.0a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Deset rad podle N. F. Čapka

1. **Žijte jednoduše.** Žijte prostě, abyste měli málo potřeb. Nedělejte si zbytečné starosti, zvláště cizí si nepřipouštějte. Buďte spokojeni s tím, co máte.
2. **Nelpěte na hmotných věcech.** Mějte na paměti, že hmotné věci jsou pomíjivé. Zajímejte se o věci hlubší, víc získáte. Zachovejte si vnitřní svobodu.
3. **Žijte krásou.** Nezapomínejte na krásné, radostné okamžiky, ale zapomeňte na smutné, nepříjemné. Zbavte se zloby, zášti, nenávisti a odpouštějte těm, kdo vám ublíží. Za dobro buďte vděční, nezapomínejte na ně.
4. **Žijte přítomností.** Pravý život je to, co prožíváte právě nyní. Budoucnosti se nebojte – věřte v ni. Na stáří nemyslete a na minulost příliš nevzpomínejte.
5. **Buďte tvůrčí.** Nezahálejte a stále se něčím zaměstnávejte. Buďte tvořiví, stále se učte a vzdělávejte.
6. **Hledejte krásu.** Těšte se z krásných věcí, přírody, hudby, literatury a jiných umění. Krása je potravou duše.
7. **Radujte se.** Udržujte se v dobré náladě. Pěstujte humor a pamatujte, že veselá mysl je půl zdraví a půl krásy.
8. **Mějte rádi lidi.** Mějte lidi rádi a lidé budou mít rádi vás. Pomáhejte druhým! Více než na své trápení myslte na to, jak udělat radost druhým. Nemůžete-li o druhých mluvit dobře, raději mlčte.
9. **Buďte skromní.** Zachovejte si střídmost a ve všem buďte umírnění.
10. **Mějte víru.** Dbejte o vaši víru v Boha – Nejvyšší Moudrost. Uvědomujte si její přítomnost v sobě i ve všem.

OBSAH

r 1.0a

Zvěsti Jóbovy (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	2
Ježíšova Zpověď (<i>Dan Novotný</i>) _____	4
Blázen a jeho náboženství (<i>Dan, Jarmila, Pelco</i>) _____	4
Smuteční tryzna (<i>Středověky truvér anonymus</i>) _____	9
To ještě ne (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	9
Mušle (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	10
Vzpomínka na Josefa Heppa (<i>Pavel Sedlák</i>) _____	11
Jaro (<i>Radovan Lovčí</i>) _____	12
Sbohem už musím (<i>PHP pdc Javier de Sola</i>) _____	19
∞ (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	20
Moudrý (<i>Jarmila Plotěná</i>) _____	21

Doprovodné fotografie a obrázky:

- Obálka: Autor: Benjamin Gimmel, BenHur – Vlastní dílo, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=88338>
- s. 10 Lastura - Autor: Andrew Butko, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2839453>
- s. 11 J. Hepp – Archiv J. Plotěné
- s. 21 Slunečnice – Lída Pernicová

ZVĚSTI JÓBOVY

*Dávno i unitáři říkají,
věřte mi,
že je nebe (i peklo) tady na zemi;
s malým "z" neboť nejen na planetě leč obecně, ve hmotném světě:*

*I v kosmické raketě,
někde na "jiném světě",
mohou se spolu pohádat,
peklo i v kosmu si udělat ...*

Pročítám Knihu Jóbou, významnou část Starého zákona. Četla jsem ji vícekrát. Nikdy však vyloženě s otázkou:

Byl Jób úplně spravedlivý? Čím se vlastně provinil?

Tak jsem četla a hledala chybu Jóbou, když běžná interpretace je, že Jób byl spravedlivý a jeho přátelé, ne tak úplně přátelé, mu vyčítali, že jeho problémy jsou trest za jeho hříšnost. Hospodin mu vrátil a ještě přidal všechno co mu před tím vzal po domluvě se Satanem na zkoušku Jóbou věrnosti a spravedlnosti.

Ono to tak vlastně nebylo! Když čteme pozorně, najdeme chybu Jóbou a moc se budeme divit vyspělému myšlení dávných autorů onoho textu:

1. Není tak moc zajímavé vyčítání jeho "přátel". Ti se nad ním tak trochu povyšovali a říkali mu vlastně, že je hříšník. Dost možná mu kdysi jeho štěstí i záviděli. Nic nového pod Sluncem.

2. Není ani tak divné, že Jób se hájil tím, že je spravedlivý a vzpomínal na své dobré skutky, když skutečně takový byl. Nic divného ani nového, že nechápal proč trpí.

3. ALE přišel mladý ELÍHÚ, čtvrtý "člověk do hry". Jeho pojetí Boha je jiné:

- a) Bůh dle něho je mimo veškerou personifikaci. Je v úplně jiné kategorii než naše myšlení.
- b) Nemá proto smysl uvažovat v běžných kategoriích dobro-zlo, odměna-trest dle lidských představ.
- c) Upozorňuje však, že je nesmysl říkat "Co mi prospěje, nebudu-li hřešit?".
- d) Božství je absolutní: Mnoho veršů je věnováno Boží velikosti, která je nad veškeré lidské chápání. Výrazně zaznívá verš: _
"Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?"/Jób, 38;4/

Tak, biblický mudrc, dává vlastně za pravdu ateismu, říkám si. Kdepak, tato „neosobní“ Síla má k člověku blízko. Řeči „přátel“ jsou velmi dlouhé, Jób také dosti podrobně líčí svou bezúhonnost.

Po „slovech Božích“ však jen v šesti krátkých verších vyjadřuje svoje pochopení omylu - ne nějakých svých hříchů, ale svého NEVĚDĚNÍ a je ochoten se nechat dát Bohem poučit a vést. Sice tam lituje, tradičně vyjádřeno, „v popelu a prachu“, ale žádné velké plazení a ponižování se nenásleduje.

Pochopil - a všechno dobré je mu vráceno a ještě přidáno.

Juuuuu!

Jak dokonale vysvětlen "rozpor" mezi pojetím Boha jako neosobní síly a Boha jako stále přítomného fenoménu, trvale působícího v lidském životě. Jak úžasně spojeno, vysvětleno. Jaký konec naivní personifikace už v dávnověku! ... a lidé se jí nevzdávají ještě ani v 21. století.

Tak Jób nebyl odměněn za bezhříšnost ani za přesvědčení o vlastní spravedlnosti, ale za poznání.

Přeju nám všem, aby k nám docházely jen samé zvěsti Jóbovy ze závěrečných veršů jeho knihy.

Totíž „Pochopil jsem, poznal jsem, procitnul jsem ...“

Jarmila

Ježíšova zpověď

Dan Novotný

„Ale to je nedorozumění!“ bylo slyšet z chodby. Pak již nového pacienta přivedli do pokoje a uložili do postele.

Pavel to sledoval z vedlejšího lůžka a pak se zeptal: „Já jsem Pavel. Jestli můžu vědět, s čím tu seš?“

„Já jsem Jenda. Celé je to nedorozumění: měl jsem podezření, jestli jsem nebyl v minulém životě Ježíš a oni si myslí, že si myslím, že jsem Ježíš teď.“

„Klasika,“ povzdechl si Pavel.

„Teď je mi najednou jasných spoustu problémů, které v životě mám: víš, jak Ježíš vždycky zdůrazňoval blahodárnost víry? Tak já se teď narodil jako typický skeptik, který není schopen věřit takřka ničemu. Nebo jak zpřísnil pravidla ohledně partnerských vztahů: tak s těma jsem to měl vždycky nějaký takový divný. Jakoby přesně našli díru v tom, co jsem tehdy hlásal a jakému typu lidí jsem tedy život ztěžoval spíše než zlehčil a to si musím prožít.“

„To dává docela smysl,“ usmál se Pavel.

„Nejdřív jsem si myslel, že tady mám nějaké speciální poslání. Jenže houby: v tomto životě jsem prostě už jen obyčejnej Jenda, kterej dříve měl úkol a teď by měl normálně žít. Aspoň si to myslím. Protože pokoušet se vyvracet to, co jsem před dvěma tisíci lety hlásal, by bylo jako plivat proti větru. Ještě k tomu když se svým skepticismem nevím, co z toho je pravda a vyvracet by se nemělo a co z toho pravda není.“

„A do jaké křesťanské denominace ses v tomto životě narodil?“ zajímalo Pavla.

„Inu ... tady by se dala použít klasická rabínská disputace, hned zjistíš proč: kdybych se byl narodil v nějaké konkrétní denominaci, tak by si lidi mohli myslet, že právě tu jsem nějak "posvětil" a ona je jediná pravá. Ale ouha: narodil jsem se do židovské rodiny. Což dává smysl, protože k roztržce mezi křesťany, kteří fungovali v rámci judaismu a těmi, kteří již byli mimo něj, došlo až asi sto let po mé smrti. A taky je to kvůli tomu, abych si v tomto životě prožil antisemitismus, který z nového náboženství plynul.“

„Ale současné křesťaství, tedy většina denominací, hlásá, že žádné minulé životy nejsou ...“

„I to může být pravda: pak jsem jen normální Jenda, kterému hráblo. Ale četl jsem teorii, že to, co se inkarnuje, jsou inspirace, zkrátka informace: aby duše nezačínala úplně odznova, dostane v rámci svého - jediného - života na Zemi inspiraci od některých jiných, které žily předtím. Vždyť ústavy pro duševně nemocné jsou plné Ježíšů. Třeba v tomto nejsem až zas tak speciální, přiznávám. A víš co taky mluví proti reinkarnaci? Dvě věci. Přišel jsem na ně v rámci svého skepticismu.“

„Které dvě věci?“ zeptal se Pavel.

„Tak zaprvé: tento život. Pamatuju si ho, lidi kolem sebe, celou svoji životní historii: ale nikdy předtím jsem takový pocit neměl! Kdyby život vzešel časem v zapomnění a byl nahrazen dalším, nikdy bych vlastně nemohl mít reálnou paměť, vzpomínky, cítění ... vše by se stále dokola přemazávalo a pak ten druhý argument.“

„A ten je jaký?“

„Když je dítě malé, neví nic o tom, jak to tady na světě chodí. Například neví nic o sexu a dospělí mu to musí říct. Nebo neví nic o tom, jak dospělí mezi sebou jednájí. Kdyby byly minulé životy, mělo by miliony sexů a miliony dospělých zkušeností, třeba i v podvědomí, a vlastně by se nemuselo pokaždé znova na nic ptát.“

„To dává smysl,“ přisadil Pavel, „Taky kdybys opravdu byl Ježíš, tak bys asi měl nějaké božské schopnosti ...“

„S těmi schopnostmi opatrně,“ řekl Jenda, „vždyť v tomto životě - pokud životy jsou - jsem jenom obyčejnej jouda a bylo by docela podezřelé, kdybych najednou začal měnit vodu ve víno nebo tak něco. Taky s tím zbožštěním: tady je kámen úrazu. Věc, se kterou jsem se docela natrápil.“

„Povídej.“

„Tady jsou judaismus a křesťanství nejvíce proti sobě: v křesťanství je Ježíš vtělený Bůh a proto hoden uctívání, judaismus s tím nesouhlasí – a podle judaismu je uctívání člověka místo Boha avoda zara, modloslužba, jeden z nejtěžších hříchů vůbec. Což dokládá i to, že Židé za středověku raději podstoupili smrt než konverzi. Takže člověk, který se z nějakého důvodu rozhoduje mezi judaismem a křesťanstvím je něco jako mezi mlýnskými kameny, souhlasem s jedním musí popřít druhé. Proto jsem se jednu dobu zajímal o buddhismus, bylo to něco jako neutrální půda. Jenže právě tam jsem narazil na ty zatrolené reinkarnace: i když o nich mluví i chasidský judaismus a nazývá je gilgul ha nešamot.“

„Celé to vypadá takhle:“ shrnul Pavel, „jsi člověk, který dostal do vínků inspirace od Ježíše, z judaismu a křesťanství, do toho se mu přimotal buddhismus, takže neví co je a skončil proto tady.“

„A to jsem ještě nezmínil ten hlavní oříšek: takové to 'není možno jít k Bohu nežli skrze Mně' - jednak mi to z pohledu mého skepticismu přišlo podezřelé a jednak jsem potkal mystičku, která říkala, že je to špatně přeloženo: že tam má být 'není možno jít k Bohu nežli skrze Já' čili skrze vlastní nitro, ducha, vědomí, svou nejpravější přirozenost. Ne ego, tu svoji vlastní maličkost, ale ono Já, které je pro všechny lidi stejné, v Indii se nazývá Átman. Soustředění se na Vědomí se dá brát jako druh nejpřímější meditace. 'Otec a Já jedno jsme' by potom znamenalo onu totožnost Brahmanu a Átmanu ...“

„Prostě celý problém pak je jenom v terminologii a úhlu pohledu,“ hlesl Pavel, „protože potom to společné Já je stejně ten Bůh a jsme zase doma.“

„Přesně tak. Taky v předávání informací a překladech: tady na oddělení jsem potkal spolupacientku, která měla nějaký psychický problém, poradil jsem jí meditaci, kterou dělám: a ona ji opakovala doktorce a řekla něco úplně jiného, než co jsem jí říkal já. A tohle bylo jen od jedněch úst k jedněm uším a když si vezmeme, že Evangelia byla vydána několik stovek let po událostech na Golgotě ...“

„Máš tam zase ten skepticismus,“ usmál se Pavel.

„No jasně, je možné, že hlásal něco, na co přišel a co je společné pro všechny lidi, někde tam píše 'budete dělat zázraky jako já a ještě větší' a později přišly ty nedorozumění a restriktce, že na vše měl "monopol" jenom on, potažmo církve.“

„A to máme štěstí, že jsme skončili tady,“ usmál se Pavel, „za středověku bychom skončili mnohem hůř.“

„To by mohla být dobrá pointa našeho povídání,“ usmál se Jenda, „ale pointa ještě větší by mohla následovat: kdo ví, jak to je. Já, Jenda, to nevím. Jen jsem svým skepticismem nahlodal některé věci, které vypadají jako dané shůry, ale přitom kdoví jak vznikly. Ale můžu se mýlit, přece jenom jsem psychotik, že ... takže pokud někdo naši konverzaci poslouchal, ať to bere jako zajímavou exkurzi do světa duchovna, ale nikoli něco vytesaného do kamene, co by nutně musel brát za pravdu. Uf, jdu si lehnout.“

Dan:

blázen a jeho náboženství

seděl takhle
duševně nemocný člověk
na své posteli v nemocnici
a spokojeně se kýval
ze strany na stranu

„já mám svoje vlastní náboženství“
„já mám svoje vlastní náboženství“
„které mi poskytuje pohodu“
smál se na celé kolo

šla kolem starší
trochu bigotní zdravotní sestřička
a zeptala se ho
jestli se nebojí
hereze proti běžně uznávaným
církvím

„víte, paní“
odpověděl šílenec
„mám jiné myšlení
než většina lidí
takže říkají
že jsem duševně nemocný“

„ze svého úhlu pohledu
však mám pravdu já:
takže z mého hlediska
jsou všichni ostatní
duševně nemocní
a já jsem jediný
normální“

„a tím pádem jsem si nutně musel vyvinout
vlastní víru
protože nemůžu přece přijímat náboženství
od duševně nemocných lidí ...“

zasmál se na celé kolo
a lehl si na postel
celý blažený

Jarmila:

Lehl si na postel celý blažený,
vždyť je ten jediný normální na Zemi.

Jenže s ostatními se jeho názor mívá,
tak na opačných pólech on a oni žijí.
Ale chtě nechtě se on i oni v jeden život noří
a tak chtě nechtě jednu Jednotu tvoří.

Pelco:

V jednotě se všechno tvoří,

v jednotě i všechno hoří,

a co zbyde pod popelem slov?

Pozdravy z Abú Dhabí, díky za básně

..... **smuteční tryzna,**
někdo se nevyzná, někdo se vyzná,
fábory, věnce, temné flóry, s nápisy zlacené stuhy,
slzy má v očích jeden i druhý
a slzy v plném proudu
berou všem živým sílu a mízu z oudů,
smuteční tryzna,
ten, kdo se nevyznal, teď se už vyzná!
Slova a nápisy, smuteční prapory – hele ho! – hele je – ze žerdí nevisí,
co ale naplat, život těch živých
pořád je plný lepších i bídnych záplat!

A potom chvíli krácejí živí po pěšině tiše,
jen cosi skřípne na okraji duše,
možná že myš ve snaze skrýt se,
kvikne opodál,
a pak se zase kráčí dál.
Kdo by se nadál, kdo by se nenadál!
Kdo by se zamýšlel nad tou lidskou bídou??!!
Kdo??!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

V š i c h n i na to přijdou!!

„středověký truvér anonymus“

*To ještě ne, tak brzy ne,
ještě kopretina rozkveté.*

*A proč by to mělo být na smutném hrobě
vždyť UMĚNÍ je žít i v těžké době,
navzdory stáří nebo lidské zlobě.
Žít je UMĚNÍ, chápete!*

*Včera byl nádherný Slunce západ,
měla jsem napsat báseň,
ne a ne dostat nápad.*

*Barvy toho řeknou dosti,
jaképak barvy jsou na Věčnosti?*

Jarmila

MUŠLE

Jarmila Plotěná

*A rozmlouval jste s mušlí
co vyschla do krásy*

*a hučelo v ní moře...
Nebylo to Vaše vlastní hoře?*

*Svět je už dosti ušlý
a v dálce se už blýská,
to bývá bouře blízka.*

Je to i naše bouře.

VZPOMÍNKA NA JOSEFA HEPPA

Pavel Sedlák

V době, kdy jsem začal chodit do Unitarie u nás Josef Hepp působil jako tajemník, tedy ve funkci „děvčete pro všechno“. Jeho působení v Unitarii jistě nebylo náhodné, což bohužel naznačuje i „vlna“ unitářů, ve které odešel.

Nebyl člověkem, který s každým (a hlavně za každou cenu) vychází dobře. Mám pocit, že jej mnozí podceňovali. Neměl akademické tituly a vybral si v životě také dávku smůly, těžce se vyrovnával s předčasným úmrtím své manželky Svatavy. Jeho nejlepší a současně také problematickou vlastností, s kterou narážel, ale také dosáhnul úspěchů v józe, byla tvrdohlavost. Vnitřní kompas jej dovedl k nauce Bohumila Housera, Karla Wenera a Jiřího Elgera.

Zastával také funkci redaktora časopisu Poutník a redaktora našich webových stránek. Někteří lidi dráždil - snad i oprávněně - nepořádek na jeho pracovním stole, ale současně máme z doby jeho působení zachované vzorně srovnané matrice pro tisk Poutníka (tehdy se ještě dělal na kopírce). I když tehdy vycházel Poutník pouze černobíle, čísla kde působil jako redaktor patří z grafického hlediska k těm nejpovedenějším. Poznáme je snadno podle „vytečkovaných“ „grafických listů“, které vytvářel pro obálky časopisu. Po odchodu z Unitarie ještě spravoval stránky „Přírodní zahrady u Smrku“.

Ačkoli byl co jsem jej znal nadšeným propagátorem zdravé výživy a vegetariánství, tak jej ke konci života poněkud zradilo zdraví. Jsem vděčný za to, že jsem s ním mohl občas meditovat. I když odešel z této roviny reality, neodešel z našich vzpomínek.

JARO

Radovan Lovčí

Dvaasedmdesátiletý Kevin Spencer vyšel ze dveří své vilky, aby se pustil do boje s novým sněhovým příkrovem. Venkovní mráz se vyšplhal na nepříjemných 15 stupňů pod nulou a vánice, která ustala zhruba před hodinou, zcela zasypala cestu vedoucí k jeho domu. Na Kevinovi nyní bylo, aby ji učinil opět průchozí. Než zase napadne sníh a sisyfovské snažení bude nutné opakovat znovu ...

Je pravda, že Kevin se cítil se ve svém věku již dosti unaven, ač o tom nikdy nahlas nehovořil. Tělo jej už dávno neposlouchalo tak jako dřív a leckde se ozývala nepříjemná bolest. Vzdor všem drobným trápením však stále chodil bez pomoci holí a ve srovnání se svými dosud žijícími vrstevníky na tom nebyl právě nejhůř. Někteří už ostatně ani nebyli mezi živými. Svůj stav přičítal spartánskému stylu života. Jeho většinu strávil jako voják, a k tomu ještě aktivně sportoval. To vše mu dle jeho názoru pomáhalo udržet si kondici až do vyššího věku. Byl na sebe tvrdý a nic si neodpouštěl.

Odhazování sněhu bylo navíc v jeho očích ryze mužskou prací. Svoji starou Maud s tím přece nebude zatěžovat, ač by ho byla občas ráda vystřídala. On se jí přece také neplete v kuchyni pod nohama a respektuje její „bojiště“. Samozřejmě, uvítal by, kdyby mu mohl pomoci některý z jeho tří synů. Ale všichni žili v Londýně a k rodičům zajížděli jen jednou či dvakrát do roka.

Spencerovi žili na malé vesnici v Kentu, ve venkovské vilce, již zdědil Kevin po své zámožné a bezdětné tetičce. Sám si toto místo hluboce zamiloval už v dětství a rád se sem v dospělosti vracel i z Londýna, kde strávil poslední část své profesní kariéry. Po svém penzionování britskou metropoli opustil a odstěhoval se i se ženou do tetina sídla. Ani ne tak kvůli domu samému, ten navenek ničím mimořádným nevynikal. Mnohem více si totiž oblíbil rozsáhlou zahradu, která přecházela v malý, ale velice pestrý lesopark obehnaný prastarou kamennou zdí. Také obec, v níž bydleli, měla své jedinečné kouzlo. Domy zde byly roztroušeny velmi řídko, všude okolo se nalézalo plno zeleně, přičemž nezpochybnitelnou dominantu malé obce tvořila právě Kevinova vilka.

Jistě, vedl by určitě mnohem pohodlnější život, kdyby se jej rozhodl strávit v jakémkoli domově pro seniory. Nemusel by se téměř s ničím

namáhat. Jeho lékař by mu byl stále nablízku, potraviny by mu nevozil z města dvakrát do týdne místní kurýr, nýbrž by měl vše přímo u nosu. Ale to zkrátka nebylo nic pro něj.

Maud mu občas jeho paličatost tvrdě vyčítala a nejednou mu i pohrozila, že na ni oba jednou řádně doplatí. Kevin si však zarputile trval na svém. Maud jako oddaná manželka zas neuvažovala o tom, že by se kvůli vlastnímu fyzickému pohodlí v budoucnu vzdálila od svého chotě, s nímž prožila přes 40 let společného života, a dala přednost penzionu. Ostatně i ona sama musela nakonec vždycky přitakat Kevinovi, když před ní opakovaně a barvitě líčil všechny krásy, jež jim oběma život na venkově přináší, a se čtveráckým úsměvem velebil magickou atmosféru jejich obydlí.

Dnes mu však zrovna do velkého smíchu nebylo. Dloubalo ho v zádech, přesto zatnul zuby a trpělivě odhazoval. Hvízdal si přitom rytmickou melodii, o níž se dozvěděl, že pochází ještě od starých Keltů a snad přímo od druidů. Kevin se ji naučil o Velikonocích od jednoho mírně podivínského staříka, jenž přijel do vesnice na krátkou návštěvu a s nímž se potkal v místní hospodě. Zalíbila se mu a podnes jej neomrzela...

Další dloubnutí v zádech. Ale správný voják se nikdy nevzdá. Ještě pár desítek metrů a stezka bude volná. „Kéž by už bylo jaro!“ pomyslel si. „To zas bude krásy všude okolo.“

Náhle Kevin své hvízdání přerušil, neboť před brankou spatřil něco, co jej poněkud vyvedlo z míry. Měl dojem, že brána vedoucí na silnici je před jeho očima jakási rozestřená. A za ní ... namísto silnice zahrada plná rozkvetlé zeleně.

Promnul si oči, aby si potvrdil, že je to pouhý sen. Ale viděl stále totéž. Lehce se mu zamotala hlava a ozvalo se i drobné zvučení v uších. „Snad je to z whisky,“ pomyslel si. Příště nebude při práci tolik usrkávat. A k tomu se mu asi zvedl tlak. Nebo má projít bránou a podívat se ven? Ne, nejlepší bude dát si pořádného šlofíka a na všechno zapomenout.

Kevin sebral lopatu, hodil si ji přes rameno a šouravým krokem se vracel zpátky k domu. „Byla to jen halucinace,“ říkal si v duchu. „Hlavně o tom nesmí vědět Maud. Myslela by si, že jsem se zbláznil.“ Sundal si boty, vlezl si do trepek, shodil ze sebe zimník a čepici a odkráčel rovnou ke kanapi, jímž brzy otřásalo mohutné chrápání.

Ale spánek mu zcela nepomohl. I po probuzení stále nemohl zapomenout na svůj nedávný zážitek. Musela to být halucinace, jiné

vysvětlení neměl. S Maud se k jejímu překvapení příliš nebavil, působil málomluvně a zamyšleně.

Náhle uslyšel zvuk zvonku. Navlékl se znovu do zimních bot, oblékl si kožich a čepici a pomalu odkráčel z domu až ke vchodové brance. Za brankou už na něho mával pošťák. Přijel autem, na kolo se v zimě sednout nedalo. Čekal, až silničáři proklestí cestu svými pluhy, a omlouval se, že dorazil až odpoledne. „Vždyť víte sám, jaký je venku psinec!“ dodával na omluvu.

Do Vánoc zbýval jen týden, což pochopitelně znamenalo zvýšený přísun pošty, četná přáníčka a dopisy od nejrůznějších přátel a známých, kteří se po celý rok neozvali a teprve v době Vánoc o sobě dávali s jistým pocitem viny konečně znát.

Pošta přivedla Kevina na jiné myšlenky a ten svůj zážitek připisoval již zcela jednoznačně vypité whisky. Ostatně, byla pěkně silná.

Sníh dal vesničanům i Kevinovi další dva dni pokoj, i teploty se lehce pozvedly, ale už třetího dne se vánice a mráz navrátily v plné síle. A evinovi opět nastávaly jeho tradiční povinnosti. Ráno vstal, a když viděl, jaké je před domem nadělení, aniž by čekal na snídani, pustil se ihned do dklízení sněhu. Dnes ho bylo o něco méně a práce rychleji ubíhala. Whisky raději nechal doma. A aby se trochu povzbudil, broukal si alespoň svůj oblíbený popěvek. „Jo, kdyby tak bylo jaro. Ale už jen pár měsíců a je tu zase zpět,“ uklidňoval se v duchu. Cestu k brance lemovala nejrůznější zeleň a stromky, nyní pokryté nánosem sněhové nadílky, a cesta se navíc ohýbala do tvaru jakési hokejky, což vedlo k tomu, že na branku bylo vidět až posledních 10-15 metrů před tím, než se k ní člověk přiblížil.

Kevin se zvolna blížil k brance, a když už ji měl skoro na dotek, tu se náhle přihodilo totéž, co zde zažil již před třemi dny. Začalo mu zvonit v ších, lehce se mu zamotala hlava a on mimoděk zvedl oči do výše ... Skrze mřížoví opět spatřil jemu dobře známý výjev. Zeleň, svítící slunce, stromy, rozkvetlou zahradu.

Mnul si oči, mžoural, zavíral je a znovu otvíral, ale obraz byl stále stejný. „Jsem přece voják!“ řekl si pro sebe. „Tohle mě nemůže vyvést z íry!“

Za války bojoval v Barmě. Jako zázrakem přežil, ale vícekrát zažil situaci, kdy skončil se svými druhy na neznámém místě v džungli a musel zde strávit jednu či více nocí. Jeho spolubojovníci jej respektovali především za to, že ani v takovýchto chvílích neztrácel chladnou hlavu

a dokázal být ostatním přirozeným vůdcem. Přitom větší nebezpečí nežli japonští vojáci představovala často nejrůznější divoká zvířata včetně hadů, která mohla náhle odkudkoli zaútočit.

Jestliže se nikdy ničeho nebál, proč by měl najednou nyní? A čeho? Co tak strašného či překvapivého by jej mohlo asi čekat? Ani čerta by se nelekl, kdyby ovšem existoval.

Odhodil lopatu na sníh, rázně sáhl na kliku branky, otevřel a udělal několik kroků. Ihned ho polilo nebývalé teplo. Sundal si čepici a vstrčil si ji do levé kapsy. Prostředí mu bylo povědomé. Jakoby snad ... „Ne, to není možné!“ pronesl v duchu...Ale ano, byl na své vlastní zahradě, kterou před malou chvílí opustil. Cítil se náhle tak zmateně a překvapeně, že ho ani nenapadlo ho, aby se ohlédl a vrátil zase zpět. Udělal dalších pár kroků vpřed a rozhlédl se okolo. Poznával vše, co jej obklopovalo. Stromy, keře, Maudiny milované modré růže. A nad tím vším hřejivě svítilo jarní sluníčko.

Fascinován tímto pohledem mechanicky pokračoval dál v chůzi a pomalu se blížil ke svému domu. Za oknem zahlédl důvěrně známou tvář a pokynul ji. Jeho Maud, právě zalévá květiny. Také mu pokynula, i když její gesto bylo poněkud rozpačité.

„Maud!“ zakřičel Kevin. „To je úžasné, vid’? Máme tu zase jaro. A všechno tak nádherně kvete. A přitom budou za pár dni Vánoce!“

Maud vyšla před dům a překvapeně si Kevina prohlížela.

„Můj Bože, Kevine, co to provádíš? Ty ses asi zbláznil. Proč máš na sobě kožich? A rukavice?“

„Maud, je přece prosinec, ráno byla obrovská zima a já jsem odhazoval sníh a teď...No, jak to říci, vždyť vidíš sama!“

„Kevine, zlatíčko, svlékni se a běž si lehnout. Zavolám ti lékaře!“

„Ale Maud,“ snažil se oponovat viditelně rozrušený Kevin. „Vždyť je to zázrak, podívej se na to všechno. Je 20. prosince a tady všude okolo,“ a rozmáchl mocně rukama, „tady všude jsou květy a svítí slunce a zpívají ptáci!...To je přece něco neuvěřitelného! ... Copak tomu nerozumíš?“

„Můj Bože, Kevine, co to povídáš? Teď přece není prosinec, je květen a máme jaro! Nemáme žádnou zimu ani sníh! Běž domů a svlékni se, prosím!“

„Jaký květen?“ vyhrkl Kevin.

„Je 20. května 1994, Kevine, není prosinec! Probud’ se proboha! Co mi to vykládáš?“

„Ne, dnes je 20. prosinec. 20. prosinec 1994! Mýlíš se Maud!“, oponoval Kevin. „Nebo že by snad opravdu...?“ připustil si pro sebe poprvé. „Co když...?“

Všechno se na něj valilo tak rychle. Stál zde ani ne pět minut. Neměl ani dost času se nad tím vším pořádně zamyslet, jen ve spěšném sledu sbíral nečekané dojmy.

Připadal si stále více zmatený.

„Zlato, svlékni se, prosím, a pojd' si lehnout!“ oponovala stále Maud. „Zavolám doktoru Henrymu, on tě prohlédne, vše bude v pořádku, Kevine, uvidíš, jen mne, prosím tebe, poslechni!“

„A proč vlastně nejsi oholený? Vždyť ses před chvílí holil! Co se ti to proboha přihodilo? Máš na tváři celé strniště.“

V té chvíli by se v Maud krve nedořezal. Na zápraží domu se totiž objevil druhý Kevin. Čerstvě oholený a oblečený v lehkém sportovním oděvu.

Ovšem ani v žádném z Kevinů by se v té chvíli krve nedořezal. Ten oděný do zimního oblečení už počal plně chápat svou prazvláštní situaci, která se právě odehrávala, ale marně se snažil cokoli vyslovit. Jazyk mu v ústech zcela ztuhl. Také nohy ho neposlouchaly, i když mu intuice marně napovídala, aby se otočil a co nejrychleji odtud pelášil tam, odkud před malou chvílí přišel.

Ani nejhorší situace v džungli jej nerozrušila tolik jako ta současná. Byl ochoten utkat se s po zuby ozbrojeným nepřítelem, nebál se tygrů ani krokodýlů, ale setkání se sebou samým v trojrozměrné realitě ho zcela konsternovalo. Ano, nebyl připraven na jednu jedinou situaci ve svém životě: Potkat sám sebe!

Avšak totéž prožíval i druhý Kevin. Na rozdíl od toho v kožichu však neměl páru, oč vůbec jde a co tu zpropadenou situaci způsobilo. Vzpomněl si na svoji babičku, která mu vždy opakovala, že až jednou potká sám sebe ve svém snu, je to neklamně znamení, že brzy zemře. Naopak vlastní pohřeb byl předzvěstí dlouhého života.

O půl roku mladší Kevin zalapal po dechu. Ač mu jeho srdce dosud sloužilo bez větších obtíží, náhle ucítil zvláštní tlak na prsou a udělalo se mu slabo. Instinktivně si přiložil ruku k pravé části hrudi a snažil se zřejmě něco říci, ale i jeho překvapení bylo příliš veliké a také jemu ztuhl jazyk v ústech.

Druhý Kevin v zimním ošacení, řikejme mu třeba „starší“ či „zimní“, se pokusil promluvit, ale to prvního, o půl roku mladšího, ještě více konsternovalo. Náhle se mu podlomila kolena a vzápětí se zhroutil k zemi. Ani Maud ze sebe v dané situaci nedovedla vydat jedinou hlásku. Kevinův pád ji však rychle probral. „Pomoz mu!“ zařvala na druhého z mužů. „Pomoz mu, proboha! Vždyť možná umírá!“ Kevin starší i Maud se okamžitě vrhli ke zhroucenému Kevinovi mladšímu. Ten skoro nedýchal a nevnímal nikoho z nich. Starší jej položil na zem a pokusil se mu dát umělé dýchání. Nepomohlo to. Začal s masáží srdce. Znovu, znovu a znovu!

Nic. Nepomáhalo to.

Vyděšená Maud zatím odběhla dovnitř do domu, aby zavolala svému choti záchranku. Druhý Kevin dál pokračoval v oživovacích pokusech. Ale i on sám počal nyní pociťovat ztrátu síly a jakousi prapodivnou vnitřní slabost. Zoufale sledoval své o půl roku mladší tělo a zdálo se mu, že boj o svůj život definitivně prohrál. Kevin mladší se nehýbal a nejevil známky života.

„Je mrtvý!“ uvědomil si starší Kevin v zimníku, jemuž ze skrání tekly čůrky potu a který už dávno neřešil, že na obloze svítí jarní slunce a kol dokola kvetou rostliny a bzučí hmyz.

„Proč jsem to proboha udělal? Proč jsem tam vstoupil?“ zaštkal nešťastně. „Zabil jsem sám sebe! A mojí Maud jsem zničil život!“ V té chvíli proběhlo tělem ležícího Kevina jakési drobné trhnutí, jakoby tímto téměř neznatelným gestem hlásilo svůj definitivní konec.

„Je po všem,“ zašeptal zděšený Kevin v zimníku a pomalu zatlačil svému mladšímu já oči. Ani netušil, že celou scénu sleduje zpovzdálí i jeho žena Maud.

V té chvíli se přízrak zimního Kevina před jejíma očima zcela rozplynul. Když doběhla zpátky na místo, kde předtím sváděli její manželé marný boj o svůj jediný a zcela jedinečný život, na zemi již odpočívalo pouze jedno bezvládné tělo jejího chotě ve sportovním oděvu....

*

Psal se 17. prosinec 1994. Maud Spencerová si právě navlékla zimní svrchník, čepici i rukavice a otevřela dveře svého domu, před nímž se již několik hodin kupily návaly čerstvého sněhu. Chtěla večer zajít na nedaleký hřbitov, kde odpočívalo tělo jejího milovaného Kevina.

Chodila k jeho hrobu alespoň jednou do týdne a svěřovala se zde svému muži s osobními radostmi a trablemi.

Důvěřovala jenom jemu. On byl podle ní také jediný, kdo jí byl schopen uvěřit její podivný příběh, s nímž se nikomu z živých lidí netroufala nikdy svěřit a v němž v hlavní roli zastával právě on. Jeho smrt pro ni byla hlubokým šokem a zvláště pak záhadné okolnosti, které ji doprovázely.

Věděla, ba byla si bezpečně jistá, že jediný Kevin se jí ani po smrti nevysměje. Vždyť viděl to samé co ona a možná právě tuto prazvláštní zkušenost zaplatil vlastním životem.

Samozřejmě, mnohokrát uvažovala o tom, že dům prodá anebo přenechá svým synům a odejde odsud pryč. Trpěla zde po mužově skonu hroznými sny a necítila se tu příliš dobře. Na čas dokonce odešla bydlet k jednomu ze svých snů do Londýna. Ale stesk po Kevinovi ji nakonec po několika měsících vrátil zpět do Kentu. Cítila, jakoby Kevin byl v jejich domě i blízkém okolí stále přítomen, ba jaksi zvláště a neoddělitelně spojen s tímto místem. Vždyť jej tolik miloval. A ona též. I kvůli němu.

Kdo ví, kolik jí zbývá let do konce života. Jeho závěr už stráví zde a jednou ulehne vedle svého životního druha i do téže hrobky.

Aby se však dnes dostala na místní hřbitov, který byl naštěstí situován nedaleko západní zdi Maudina domu, bylo nejprve nutné odházet z cesty napadaný sníh a uvolnit cestu k brance vedoucí ven ze zahrady. A i kdyby byly zapadané také všechny stezky na hřbitově, Maud už si cestu ke svému milému proklestí!

Vzpomněla si na starého Kevina, jak loni v zimě ráno bez odmlouvání vyrážel ven a vzdor vysokému věku i bolavým záďům se beze slůvka výtky či rozladěnosti čile oháněl s lopatou, dokud nebyl s prací hotov a cesta proklestěná. Přitom po chvílích popíjel whisky a vesele si hvízdal.

Na whisky si Maud nikdy nepotrpěla. Ovšem hvízdát uměla taky a možná lépe než její zesnulý manžel. Bez alkoholu, ale s keltskou melodií na rtech, kterou ji pár týdnů před smrtí naučil Kevin, se odhodlaně pustila do díla. Však i zima jednou skončí, přijde jaro a bude po nynější námaze.

„Ach, kéž už by tu bylo to vysněné jaro!“ pomyslela si Maud a zasněně se zahleděla k zahradní brance, za jejímž mřížovím náhle zahlédla zvláštní obraz, který ale musel být pouhým preludem ... Ovšem natolik fascinujícím preludem, že kvůli němu zrychlila tempo své práce, aby jej mohla na vlastní oči a co nejdříve prozkoumat ...

*Sbohem,
už musím
má pole osetá i
neoraná,
sbohem, už musím,
mé trávy ve větru,
má oblaka, mé louky,
posekané a cesty
pozarostlé,
sbohem, mé lesy stínů
a, lesy v slunce svitu!
Mé dávné dětství léta
se tady toulá
a dílem někde klidně
spí tu,
sbohem,
už musím, psárko luční
poslední bělásku,
zapomenutá kopretino
a moudrý kakoste,
sbohem, už musím,
mé loučení je naprosté!*

PHP Pcd (Javier de Sola)

**Bojíte se katastrofy?
Válek, klimatické sloty?
Doufáte, že v okamžení
někdo mocný ten stav změní?
Chcete bezpečnější svět?**

**KDO V SOBĚ NAHLÉDNE NA HLUBINU,
ZBAVÍ SE SOBECTVÍ A PŘESTANE HLEDAT VINU
U JINÝCH LIDSKÝCH BYTOSTÍ.**

**NEBUDE SCHOPEN LHOSTEJNOSTI
A RYCHLE SE ZBAVÍ CHAMTIVOSTI.
ODMÍTNE CESTU NÁSILÍ A ZLOSTI.
ZANECHÁ V MYSLI NENÁVISTI,
NEBUDE LHÁT A ZÁVIDĚT.**

**POZNÁNÍM HLUBIN SVÉ BYTOSTI
ZAČNE TVOŘIT LEPŠÍ SVĚT.**

Jarmila

**MOUDRÝ se nedře, ale baví,
každý den znovu svátek slaví.
Zná JEDINEČNOST SVÉHO BYTÍ.
Šťastný, kdo takto svoje žití
jednou provždy za správný konec chytí.**

**Přijít všemu na kloub tak ho těší,
že i „neřešitelné“ rád řeší.
Jeho zvědavá osobnost
nikdy nemá tvorby dost.
Přijímá vždy s VDĚČNOSTÍ
mnoho krásných možností, žije pro RADOST.**

**Večer se TĚŠIT NEPŘESTANE
co bude dělat až ráno vstane.**

**Tak uléhá spokojen,
těší se na nový den.**

**Řekněme si však proč to je,
že mnoho lidí zkrachuje.
Deset zvyků nešťastníků
často se opakuje.**

**1. PESIMISMUS žije z dat
o tom co se může stát.**

**2. Škarohlíd se zavře doma,
samá NEGATIVA zkoumá.**

**3. ČEKÁ MARNĚ na budoucnost
jako na zázrak.**

**Kdežto správný optimista
ví že jen PŘÍTOMNOST je jistá.**

Moudrým žitím v přítomnosti, dobrou budoucnost si chystá.

**4. Kdo se cítí JAKO OBĚŤ problémů,
v začarovaném se stále točí refrénu.**

**5. Hromaděním věcí nic se neřeší,
kupa ZBYTEČNOSTÍ překáží a netěší.**

**6. Mnoho haraburdí není radno mít,
ale SVOJE SNY je třeba oprášit.**

**7. K akci je třeba odhodlání,
zanechat všeho STĚŽOVÁNÍ.**

**8. Kdo PŘEKÁŽKY přehání
dočká se leda zklamání.**

**9. Když srovnává se stále s ostatními,
snadno vidí, že nevyniká mezi nimi.**

**10. Nic nedělat, na sobě nepracovat,
je jistý způsob jak před štěstím se schovat.
UŽ TO JE VELKOU NEŘESTÍ
A VSTUPENKOU DO NEŠTĚSTÍ.**

JEN MOUDŘÍ LIDÉ TVOŘÍ ŠŤASTNOU SPOLEČNOST.

**Utvořme kruh šťastných lidí,
kteří svoje štěstí řídí,
žijme přítomnosti, tvořme budoucnost.**

Jarmila

Děkujeme všem, kdo nás podporují!

NAŠE SÍDLO

Obec Unitářů v Brně
Milady Horákové 13
602 00 BRNO

V současnosti se scházíme v místnosti 213
v 2. patře budovy „Finesta“, která se nachází
u tramvajové zastávky „Náměstí 28. října“

Bankovní spojení

naše číslo účtu zůstává v roce 2023 stejné:
1347674359 / 0800
(platné v roce 2023)

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná,
Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák

Internetové vydání